

РЕШЕНИЕ

№ 1878

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4951** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. К. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу **ПОСТАНОВЛЕНИЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ** изх.№С 200022-023-0000885 от 12.03.2020г. издадено от М. Б. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД-НАП, с което е наложен заповор върху притежаваните от Б. акции и дялове в капитала на посочените търговски дружества, което постановление е потвърдено с **РЕШЕНИЕ №ПО-87** от 13.05.2020г. на Директора на ТД на НАП.

По изложените в жалбата съображения за процесуална и материална незаконосъобразност –се моли да се уважи жалбата. На първо място се визира, че не са изпълнени основанията по чл.195, ал.2 от ДОПК, която разпоредба изисква да има установена невъзможност или затруднение за събиране на публично задължение, или да има обезпечителна нужда. Твърди се, че същата следва да бъде съобразена и с интересите на ревизираното лице, за да не бъде несъразмерна мярката. Конкретно се визира, че не може да се прецени обезпечителната нужда на 11 –тия ден от ревизията, каквито са данните. Подчертава се, че публичният изпълнител не може за това време да се запознае с необходимостта от наложените обезпечителни мерки вкл. и с постановление №С200022-023-0000728 от 28.02.2020г. е наложен заповор върху банковите сметки за парични суми, които надвишават два пъти предполагаемия размер на задълженията от 13 433 102 лева главница и 3 455 811лв. лихва, поради

което се твърди, че мярката е втора по реда си и не следва да се прилага. Подчертава се, че няма никакви доказателства за дължимостта на посочената сума, също както и общия актив на РЛ и дали е достатъчен за да покрие задълженията. Отново се допълва, че не са изложени и мотиви относно обезпечителната нужда- а именно въз основа на какви обстоятелства се счита, че няма да се погаси посоченото вземане. Оспорва се и изложението факт по същество- че задължението е формирано от неправилно изплатен дивидент от [фирма] на РЛ Б. без да сочи ревизиращия екип за коя година и в какъв размер. В тази връзка се прави позоваване на разпоредби от ТЗ и се твърди, че същите основания са били изложени и в искането за издаване на постановлението от 28.02.2020г.. Подчертава се, че волята на публичния изпълнител е да наложи заповед върху ценни книжки, а в същото време е наложен заповед върху дялове в търговски дружества, които не са ЦК. Сочат се и конкретни неточности –на [фирма] е наложен заповед на дяловете два пъти, както и относно [фирма], [фирма], [фирма], съответно за [фирма] и за [фирма] има грешка- при първото дружество РЛ не разполага с дялове, а при второто има 500бр., но не с номинал 0.00лв., както е посочено, а с номинал 10.00лв..

С оглед всичко изложено –се моли да се уважи жалбата. Следва да се има предвид, че първоначално жалбата е депозирана срещу мълчаливото потвърждаване на постановлението, но предвид връчването на потвърждаващото решение след подаването ѝ, с молба от 27.05.2020г. /л.30/ от жалбоподателя е посочено да се счита жалбата и за подадена срещу решение №ПО-87 от 13.05.2020г..

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, но поддържа жалбата си чрез адв.Вл.П.. Претендира разноски от 10лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които допълнително визира, че самото публично задължение, по отношение на което са предприети обезпечителните мерки- не е обосновано по вид и размер. В искането е посочено, че е задължение във връзка с чл.17 от ЗДДФЛ, но допълнително е казано, че ще се дефинира. Самото предполагаемо задължение от 13 433 102 лв. не е обосновано как е изчислено. Изложението прави искането за налагане на обезпечителните мерки – немотивирано. Визира се, че в искането от 27.02.2020г. не е посочен размера на установеното при проверката имуществено състояние, а само размера на неправомерно получения доход на РЛ. Поддържа се съображението, че няма анализ на обезпечителната нужда. Представят се писмени бележки за липса на мотивирано искане и анализ за наличието на обезпечителна нужда. С оглед изложението се моли да се уважи жалбата.

Отвратната страна, чрез процесуалните си представители, оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ. Представя определение №4801 от 01.07.2020г. по адм.дело №5821 по описа на АССГ за 2020г., с което е продължен срока на наложените мерки. Претендира юрк.възнаграждение. В писмената си защита юрк.К. поддържа изложението становище. Подчертава, че независимо от наложените заповеди върху сметки и метци в трезори на лицето –то върху тези сметки от посочените ТБ има предходни заповеди, поради което вземането не е обезпечено и е поискано съответно налагането на процесните обезпечителни мерки. Не намира, че след като не е посочен размера на наложените заповеди въз основа на определението от 07.02.2020г. на Специализирания наказателен съд – производството по последващото обезпечаване е опорочено. Допълва, че има наложени възбрани, както и конфискация на 2343броя движими вещи, което ще доведе до увеличаване размера на задължението. Възражава се и по отношение на срока от 11 дни, за което е взето решение за налагане на

обезпечителните мерки, тъй като се подчертава, че органите по приходите имат електронен достъп до регистрите касаещи състоянието на РЛ. Излагат се и съображения във връзка с начина на формиране на вземането, което е обезпечено. С оглед всичко изложено – се моли да се отхвърли жалбата.

Представител на СГП –не взима участие по делото.

Съдът след като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, намери за установено следното:

Жалбата е в срок, от адресат на акта, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Предмет на оспорване е ПНПОМ на главния публичен изпълнител М. Б.. Същото е посочено, че е издадено по мотивирано искане на Главния инспектор по приходите във връзка с текуща ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22220420001075-020-001 от 25.02.2020г. и с оглед направената констатация, че ще се затрудни събирането на предполагаемното публично задължение в размер на 16 888 891 лв. от които главница 13 433 102лв. и лихва от 3 455 811лв. към 27.02.2020г.. В постановлението е посочено, че ревизията касае ревизирания период от 01.01.2014г. до 31.12.2019г. за определяне на данък върху годишна данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ като са изплатени суми от фирми на В. Б. – [фирма] доходи от дивиденди по чл.38, ал.1 от ЗДДФЛ. Визирано е, че при анализа на годишните финансови отчети на това дружество –е установено, че преди приключване на финансово-отчетните периоди –авансово са изплатени дивиденди без основание, тъй като посочената сума не е дивидент по смисъла на §.1 т.4 б.“а“ и б.“б“ от ДР на ЗКПО, поради което е констатирано, че тези суми имат характер на доходи от други източници, облагаеми с 10% данък върху доходите на физическите лица. Също така е отразено, че в подадените ГДД по чл.50 от ЗДФЛ РЛ е декларирало доходи от продажба на дялове и акции на свързани по смисъла на §.1 от ДР на ДОПК лица, поради което ТД изплатило дохода / [фирма]/ и едноличният собственик на капитала в същото /В. Б./ са осъществили сделки между свързани лица. Тези сделки имат едни и същи цени на придобиване и продажба на финансови активи без генерирана печалба, водещи до нулев облагаем доход и избягване на данъчно облагане. За избора на конкретната обезпечителна мярка – публичният изпълнител е маркирал, че РЛ притежава недвижими имоти, които са възбранени, поради което не могат да послужат за обезпечаване на предполагаемното задължение. Допълнено е, че има наложени и запори върху банковите сметки с постановление №С-200022-023-000728 от 28.02.2020г., но върху сметките има и предходни запори. С оглед изложеното е издадено оспореното ПНПОМ.

Жалбата срещу постановление е отхвърлена от Директора на ТД на НАП с решение №ПО-87 от 13.5.2020г. като неоснователна. На първо място – е посочено, че ПНПОМ е издадено от компетентен орган в съответствие с правомощията му по чл.12, ал.4 т.1 от ДОПК вкл. е съобразена формата и съдържанието на акта по чл.195-196 от ДОПК. Прието е, че е съобразена и нормата на чл.121, ал.1 от ДОПК, която позволява в хода на ревизията по мотивирано искане от органа по приходите -публичният изпълнител да наложи обезпечителни мерки с цел да предотврати извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, следствие от които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В горепосочения аспект е посочено, че има започнато ревизионно производство, има мотивирано искане, с което е преценена необходимостта от налагане на ОМ вкл. същата се сочи, че е

продиктувана от размера на задължението, вида и размера на притежаваното имущество и с факта, че евентуалното извършване на сделки от РЛ би затруднило събирането на задължението. Допълнено е, че изпълнението на задължението ще е невъзможно, ако изначално РЛ няма имущество. Посочено е, че изпълнението ще е сериозно затруднено, ако видът на активите е такъв, че не позволява тяхното бързо осребряване. Предвид изложеното – по-горестоящият орган е направил извода, че публичният изпълнител правилно е пристъпил към постановяване на ОМ. Допълнено е, че при предприемането на действия по предварително обезпечаване – публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и не може да прави преценка касателно размерана бъдещото задължение, което ще се установи окончателно с издадения РА. Не е споделено и възражението на оспорващия за нарушен принцип на съразмерност във връзка с наложения вече заповор на банкови сметки. Посочено е, че макар заповора да е за същата сума, то видно от отговорите на банките -има налице предходни заповори, поради което вземането на НАП продължава да е необезпечено. Допълнено е, че към момента на налагане на ОМ публичният изпълнител няма данни за движими вещи, собственост на РЛ, които да послужат за обезпечение вкл. е констатирано, че върху НИ са наложени тежести и същите не биха могли да служат за обезпечение.

С оглед всичко изложено – жалбата срещу ПНПОМ изх.№200022-023-0000885 от 12.03.2020г. е оставена без уважение.

В съдебното производство е представено от ответника за сведение определение №4801 от 01.07.2020г. по адм.дело №5821/2020г. на АССГ, с което наложените с постановлението мерки са продължени. Събрани са и доказателства във връзка с твърденията на оспорващия за предходно наложени заповори от СНС по отношение сметките на лицето.

СЛЕДОВАТЕЛНО от ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

На първо място следва да се визира правната рамка, за да се отделят част от доводи на двете страни като неотнормими в производството, а именно тези свързани с това правилно или не е определено задължението на РЛ.

Приложението на разпоредбата на чл.121 от ДОПК изисква образувано ревизионно производство, наличие на мотивирано предложение от органа по приходите и необходимост от налагане на обезпечителна мярка.

Първият елемент от фактическия състав е налице. Има образувано ревизионно производство със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22220420001075-020-001 от 25.02.2020г.. Няма изискване, разписано в ДОПК, на кой ден от производството може да се поиска обезпечаване на предполагаемото задължение, поради което доводите на защитата в тази връзка не се споделят. Дали срока от 11 дни от извършването на ревизията е бил достатъчен на органите по приходите да направят изводи относно размера на задължението – е въпрос, която се свързва с втория елемент, а именно мотивирано предложение.

В тази връзка се констатира, че има предложение, което е мотивирано с констатации за начина на формиране на предполагаемото задължение. Тези данни обаче не подлежат на преценка от публичния изпълнител, защото са свързани с преценка по съществуването на това задължение и които доводи ще се проверят в ревизионното производство. Идеята на законодателя за наличието на мотивирано предложение – е да се изложат обстоятелства, видно от които да се направи констатацията не дали има безспорно установено задължение, а да са ясни параметрите на същото -как и по какъв

начин е формирано. Дали в действителност има неправилно изплатени дивиденди от [фирма] не е предмет на настоящето производство. С оглед изложеното и доводите, които се правят от двете страни не могат да бъдат разгледани, както и дори да има мотиви по отношение на тях – същите по никакъв начин не могат да обържат органите на НАП да издадат или не РА и да финализират ревизионното производство по определен начин. Органите по приходите следва да се независими в това производство и спазвайки принципите за това, разписани в ДОПК и АПК – да установят обективно релевантните факти, които да защитят впоследствие. Съответно при нарушаване на тези постулати – носят отговорност за актовете и действията си. Следователно правилен е извода в потвърждаващото решение на ответника, че публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност, по който въпрос има и непротиворечива съдебна практика. Следва да се има предвид, че именно и за това се касае за предполагаемо задължение – за такова, което не е установено с възвъл в сила акт, с РА, които да се ползва със стабилитет, но изложеното не касае това, че вземането след като е предполагаемо е неопределено. Напротив отнася се за задължение, което има размер и основание и е ясно и определено как се е формирало, поради което именно предложението на органите по приходите за налагане на предварителните обезпечителни мерки – е мотивирано. Във връзка с последното отново ще се подчертае, че обезпечителната мярка съответно на предполагаемото задължение - е предварителна. Тя не изисква да има издаден ревизионен акт, който да установи задължението окончателно, а се изиска по чл.121, ал.1 от ДОПК да има образувано производство, в което да са оформени параметрите на предполагаемото публично вземане. С оглед това се прави и мотивираното предложение, но мотивите в същото не подлежат на преценка, а единствено публичният изпълнител констатира има или не подобно мотивирано предложение. Съставът намира, че след като са налице два от елементите на фактическия състав посочени по-горе – е изпълнен и третият. Същият е свързан с констатацията, че събирането на предполагаемото вземане ще се затрудни, поради което съществува обезпечителна нужда. В ПНПОМ пестеливо са изложени обстоятелствата във връзка с тази преценка, като по подробни доводи има в потвърждаващото го решение. Същите са продиктувани от размера на задължението, вида и размера на притежаваното имущество и с факта, че евентуалното извършване на сделки от РЛ би затруднило събирането на задължението. Допълнено е, че изпълнението на задължението ще е невъзможно, ако изначално РЛ няма имущество вкл., че изпълнението ще е сериозно затруднено, ако видът на активите е такъв, че не позволява тяхното бързо осребряване. Има и конкретни основанията, свързани с отговора на ТБ за наложените запори за същото вземане, че вече банковите сметки са запорирани. Съдът споделя тези мотиви включително и конкретното изложеното, че необходимостта се обуславя от това, че наложените запори за задължението в ревизионното производство – няма да постигнат ефекта си, доколкото вече има наложени запори във връзка с обезпечителна заповед на СНС. В действителност, трябва да се съобрази, че доколкото се касае за предварителни мерки и предполагаемо вземане на държавата, то следва преценката за това има или не обезпечителна нужда се се извърши прецизно, за да не се превърне обезпечителната мярка в неоправдана репресия. Границите на същата като обезпечение внимателно трябва да се обследват и не следва да се надвишават, но обезпечителната нужда, посочена в ПНПОМ, е обусловена от факта, че с предходното ПНПОМ №С-200022-023-0000728/28.02.2020г.

са наложени запори за същото вземане и същия размер /16 888 913лв./ върху банкови сметки и вложени вещи в трезори като тези сметки вече са запорирани. Изложените данни се потвърждават и от писмо на ответника изх.№10-10-00-151 от 25.09.2020г. на л.222, което се очертава като предмет на спора – дали е допустимо налагане на запор върху цялото имущество без да се посочи конкретен размер на вземането, което се обезпечава.

Във връзка с посоченото по запорното съобщение, свързано с ПНПОМ №С-200022-023-0000728/28.02.2020г., е отговора на ТБ [фирма] от 28.02.2020г. на л.224, че върху сметките има наложени запори. Същите са наложени със съобщение на ДСИ изх.№8115/13.02.2020г. по образуваното изпълнително дело №20201110400440 /л.227/, на основание обезпечителна заповед /л.240/ от 07.02.2020г., издадена по нчд №584/2020г. на СНС във връзка с определение по делото от 07.02.2020г. /л.254/. Видно от същото за престъплението, за което е обвинено лицето е предвидена конфискация на цялото му имущество, поради което без да се наложи исканата обезпечителна мярка /запор/би се затруднило удовлетворяването на претендираното отнемане.

СЪДЪТ намира с оглед изложеното, че е правилен извода на ответника, че има обезпечителна нужда. Несъстоятелно е възражението на жалбоподателя, че следва да се наложи запор с посочване на определен размер на вземането, което се обезпечава. Наложеният запор са на основание чл.72 от НПК по нчд №584/2020г. на СНС, във връзка с които е издаденото определение от 07.02.2020г./л.254/ и обезпечителна заповед /л.240/ от 07.02.2020г.. Основанието за издаването им е преценката на състава, че за престъплението, за което е обвинено лицето е предвидена конфискация на цялото му имущество, поради което без да се наложи исканата обезпечителна мярка би се затруднило удовлетворяването на претендираното отнемане. Следователно – евентуално при осъждането на лицето, за престъплението за което е обвинено – ще се постанови и конфискация на цялото имущество, поради което се налага и запора като обезпечителна мярка. Същият не може да бъде за конкретен размер, а касае визираните в определението сметки. Те са възпроизведени в запорното съобщение на ДСИ. В действителност – в издадения „междинен акт“ /след определението на СНС и преди запорното съобщение/ обезпечителна заповед – е посочена само една от сметките, но изложеното не е предмет на спора, а именно дали правилно или не – ДСИ е изпълнил обезпечителните мерки. Контрол върху

действията му се осъществяват по друг ред и от друг съд.

С оглед изложеното – не се споделя твърдението на жалбоподателя, че по този начин ще се достигне до свръх обезпечаване. Правилна е констатацията на ответника, че наложените запори за обезпечаване на предполагаемото вземане в ревизионното производство – няма да постигнат целта си, защото има общ запор във връзка с делото пред СНС. Наличието на общ запор не е непозната фигура в правната действителност – общ запор съществува и в ТЗ, напр. чл.711 от ТЗ и т.н.. За приложението на чл.72 от НПК следва да се съобрази и Тълкувателно решение № 2/2012 г.на ОСНК, в което изрично е посочено, че систематичното място на разпоредбата на чл. 72 от НПК в раздел II от глава VII от НПК, сочи на извод, че последната е част от разпоредбите, които уреждат законовия статус на обвиняемия, като налагането на обезпечителни мерки се явява допустима от закона намеса в неговата имуществена сфера. Съгласно обаче от т.4 на Тълкувателното решение - във всички случаи, преди да се произнесе по искането, за съда съществува задължение да прецени съразмерността между поисканите обезпечения и размера на наказанията, които се обезпечават, като се ръководи от санкционната част на евентуалното наказание. Извън пределите, предвидени от закона, обвиняемият не може да търпи ограничаване на имуществените си права. Във връзка с изложеното – следва да се има и предвид съдебната практика, че само когато има глоба или отнемане на предмета на престъплението – следва да се съобрази тяхната величина и наложения запор да бъде до този размер. Във всички случаи обаче – **НАСТОЯЩИЯТ СЪСТАВ** трябва да съобрази, че не е контролна инстанция по отношение на посоченото определение и обезпечителна заповед и се касае за влязъл в сила акт, поради което последиците от същите трябва да се съобразят, след като тези актове не са оспорени или отменени.

Останалите възражения в жалбата относно допуснати грешки за наложен запор на дружествени дялове двукратно на визираните 4 ТД- не е основание за незаконосъобразност на ПНПОМ, тъй като се касае за фактическа грешка. С последната не се променя волята на издателя на акта, както и има нарочен ред за изправянето ѝ. Допускането ѝ не опорочава акта и не води до неговата отмяна. Същото е относимо и към констатацията за непритежавани дялове от капитала в [фирма] и посочената

номинална стойност на дяловете във [фирма].
Следователно –жалбата срещу ПНПОМ №200022-023-0000885 от 12.03.2020г., потвърдено с решение №ПО -87 от 13.05.2020г. – е неоснователна и следва да се отхвърли, ведно с последиците. Следва да се присъди на ответника минимално юрк.възнаграждение по реда на НППП и ЗПП- в размер на 100лв..
ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.197, ал.2 от ДОПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на В. К. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място]

СРЕЩУ ПОСТАНОВЛЕНИЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ изх.№С 200022-023-0000885 от 12.03.2020г. издадено от М. Б. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД-НАП, с което е наложен запов върху притежаваните от Б. акции и дялове в капитала на посочените търговски дружества, потвърдено РЕШЕНИЕ №ПО-87 от 13.05.2020г. на Директора на ТД на НАП.

ОСЪЖДА жалбоподателя да заплати на НАП 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Съдия: